

A Pécsi Ítéltábla a dr. Koch Beáta Erika ügyvéd (fél címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a Thurénné dr. Eördögh Orsolya jogtanácsos által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen személyiségi jogvédelem iránt indított perében a Szekszárdi Törvényszék 2016. március 10. napján kelt 17.P.20.472/2014/57. számú ítélete ellen a felperes által 58. és 60. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 150.000 (százötvenezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az állami adóhatóság külön felhívására - 678.000 (hatszázhetvennyolcezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes **N** külterületén, a **B-vben** villanypásztorral körbekerített ösgyepen 2009 júniusától tartott magyar szürkemarhát. Az állomány felügyeletével **J A n** lakost bízta meg, az állatok takarmányozása szükség szerint szénával, siló takarmánnyal, itatásuk ásott kútból nyert vízzel, membrános önitatóval történt.

2012. augusztus 7-én az alperes **T** Kerületi Állategészségügyi és Élelmiszerlánc-biztonsági Hivatala kerületi főállatorvosa célellenőrzést tartott a felperes tulajdonát képező szarvasmarha telepen. Dr. **K Zs** járási főállatorvos és dr. **R J** igazgató főállatorvos a közelben más gazdálkodónál végzett ellenőrzést követően észlelte, hogy a felperes tenyészetében az állatok rossz kondícióban vannak, a gémeskút tövében elhelyezett egy darab önitató működésképtelen, az állatok szomjaznak, deszikált állapotúak. Az ellenőrzés során az állatoknak 2011. évi rossz minőségű széna volt kihelyezve, a kút környékén drótok, madzagok, törmelékek hevertek. Az alperesi főállatorvosok a polgármesteri hivatalba mentek segítséget kérni, és kapcsolatba léptek a felperes megbízottjával, **J Aval**, majd a felperessel. A járási főállatorvos azonnali hatállyal elrendelte, hogy a felperes köteles gondoskodni az állatok napi két köbméter vízzel történő itatásáról és a vízszállításról. Elrendelte az állomány-nyilvántartás, az elhullási napló, a takarmányvásárlás dokumentációja egy héten belüli bemutatását. A polgármester utasítására még a helyszíni ellenőrzés napján lajtos kocsival ivóvizet és zöld száras kukoricát szállítottak a tenyészetbe. A felperes ezt követően az állatok itatásáról az önitató megjavításáig a telepre szállított ivóvízzel, etetésükről friss szénával gondoskodott.

A hőségre és az állatok akkori állapotára tekintettel dr. **K Zs** járási főállatorvos a tenyészetbe kiérkezett rendőröknél kezdeményezte állatkínzás gyanúja miatt az eljárás ismeretlen tettes elleni

megindítását. A **T Rendőrkapitányság S Rendőrőrsén 730/2012. bü. szám** alatt nyomozás indult a Btk. 266/B.§ (1) bekezdésébe ütköző és az (1) bekezdés *a)* pontja szerint minősülő maradandó egészségkárosodás vagy pusztulás okozására alkalmas módon elkövetett állatkínzás vétségének megalapozott gyanúja miatt. Az eljárás során a nyomozóhatóság a felperest gyanúsítottként hallgatta ki, aki a gyanúsítás ellen eredménytelen panasszal élt.

A 2012. augusztus 10. napján tartott célzott ellenőrzés során dr. **H L** hatósági állatorvos a felperesi szürkemarha állományhoz tartozó 45 darab marhát közepes, illetve jó kondíciójúnak ítélte, egy állat közepesnél rosszabb kondícióját írta le. A felperes felkérésére a ... Egyesületének elnöke 2012. augusztus 13-án szakmai nyilatkozatot adott a szürkemarhák tartási és takarmányozási viszonyairól. Ekkor az önitató nem működött, az állatok itatása lajtos kocsival, vályúból biztosított volt és a nyári aszály miatt kisült legelő okán kényszerű szénatakarmányozásra került sor.

A nyomozás során kirendelt **P L** igazságügyi szakértő a 2013 márciusában készített szakvéleményében rögzítette, hogy a magyar szürkemarha igénytelen, primitív fajta, a szoptatás időszakában súlyának 10 %-át is képes elveszíteni. A fajtánál nem hiba az izomszegény, ormos, fedeles far, a nem kielégítő izmoltság. A felperes állatait szoptatási kondíciójúnak véleményezte azzal, hogy egészségkárosodást nem szenvedtek, bár tartásuk, takarmányozásuk és itatásuk lehetett volna tartalmasabb, hatékonyabb. Az elromlott szelepes kút javítását a szakértő szerint időben el kellett volna végezni.

Az alperes Élelmiszerlánc-biztonsági és Állategészségügyi Igazgatósága 2012. szeptember 4. napján kelt határozatával a felperessel szemben 270.000 forint állatvédelmi bírságot szabott ki. A felperes fellebbezése folytán eljáró Nemzeti Élelmiszerlánc-biztonsági Hivatal e határozatot megsemmisítette azzal az indokolással, hogy az állatok lesoványodása mértékének, illetve az önitató működésképtelensége okának felderítése a 2012. augusztus 7. napján végzett ellenőrzés során nem történt meg, az eredeti állapot már nem tisztázható.

Az alperes a 2012. augusztus 7. napján tett feljelentését 2012. október 18. napján kiegészítette a hulladékgazdálkodás rendje megsértése gyanúja miatt. A feljelentés kiegészítésében foglaltak szerint a felperes az elhullások egy részét házi vágásnak próbálta feltüntetni, az állati hullák, illetve a házi vágás során keletkezett hulladék szabályos megsemmisítéséről igazolással nem rendelkezik.

A 2013. július 15. napján kelt B.695/2012/13. számú határozatával a **T Járási Ügyészség** a nyomozást megszüntette. Határozatának indokolása szerint az állatkínzás bűncselekmény elkövetése nem valósult meg, a hulladékgazdálkodás rendje megsértésének büntette miatt indított nyomozás adatai alapján pedig bűncselekmény elkövetése nem volt megállapítható, mivel országszerte a veszélyes anyag elszállítására és befogadására engedéllyel rendelkező 700 cég vonatkozásában nem volt ellenőrizhető, hogy a felperes valamelyikükkel szerződéses kapcsolatban állt-e.

A felperes módosított keresetében (17.P.20.472/2014/55/F/1. szám) a Ptk. 349.§ (1) bekezdésére alapítottnak annak megállapítását kérte, hogy az alperes közigazgatási jogkörben eljárva jogellenes magatartásával megsértette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (1959. évi Ptk.) 76.§ és 78.§ (1) bekezdésében védett személyhez fűződő jogait, mellyel összefüggésben kárt okozott, ezért az 1959. évi Ptk. 84.§ (1) bekezdés *e)* pontja, 355.§ (1) és (4) bekezdése szerint az 1959. évi Ptk. 339.§ (1) bekezdése alapján az alperest 900.000 forint nem vagyoni és 7.572.440 forint vagyoni kára megtérítésére kérte kötelezni. Másodlagosan, arra az esetre ha a bíróság a közigazgatási jogkörben okozott károkozás tényét nem állapítaná meg, keresetét az 1959. évi Ptk. 349.§ (1) bekezdésére történő hivatkozása elhagyásával a fentiekkel egyezően terjesztette elő.

Állította, hogy a működésének ellehetetlenítését célzó, rosszhiszemű támadássorozat áldozatává vált, mely személyének hátrányos társadalmi megítélését váltotta ki, becsülete és jóhírneve sérült. Emiatt arra kényszerült, hogy hosszú évek erőfeszítésével megalapozott mezőgazdasági tevékenységét felszámolja. Az őt ért vagyoni hátrányt abban jelölte meg, hogy a befektetett munkája ellenértékének megtérülése hiányában 2.672.440 forint, az állatok vásárláskori és eladáskori árai különbözeteként 5.000.000 forint kár érte.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, és a felperest 300.000 forint elsőfokú perköltség, valamint 514.400 forint feljegyzett elsőfokú eljárási illeték megfizetésére kötelezte. Indokolásában megállapította, hogy a büntető hatóság előtti eljárás kezdeményezése személyiségvédelmet annak javára, aki terheltként ennek az eljárásnak alanya, önmagában nem alapoz meg. A személyhez fűződő jogok sérelme csak abban az esetben állapítható meg, ha a feljelentés kifejezőmódjában indokolatlanul bántó, lekicsinylő, lealacsonyító, durván sértő kifejezéseket, vagy nem a konkrét ügyre vonatkozó valótlan, sértő állításokat tartalmaz. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes járási főállatorvosa a feljelentésben valós tényeket közölt, a feljelentésben foglaltak alapján a nyomozó hatóságra bízta a felperesi magatartás megítélését, a feljelentés a felperes személyét indokolatlanul bántó, sértő kijelentéseket nem tartalmazott. A való tények hamis színben való feltüntetése sem állapítható meg az alperes terhére, különös figyelemmel a felperes megbízásából az állatokat gondozó **J A** nyomozás során tett tanúvallomása (**T Rendőrkapitányság 730/2012.Bü. 107-113. oldal**) azon elemeire, melyek szerint az állatokat, az ivóvizet és a szénát naponta ellenőrizve 2012 nyarán több alkalommal jelezte a felperesnek, hogy a széna nem jó minőségű, az itató kevés annyi állatnak, de a kialakult gyakorlaton a felperes nem változtatott. Kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy a büntető feljelentés megtétele, a nyomozás kezdeményezése jogszerű döntés volt. A nyomozás során az eljárás sikerének előmozdítása érdekében az alperes alkalmazásában álló járási főállatorvos köteles volt együttműködni a hatósággal. A felperes jóhírnevét ez akkor sem sérthette, ha a feljelentés alaptalannak bizonyult.

Vizsgálta az elsőfokú bíróság, hogy a főállatorvosok tanúsítottak-e a hatáskörüket, feladatköriüket meghaladó önkényes és indokolatlan magatartást, mely a felperes személyhez fűződő jogait megsértette. Ilyen magatartást, cselekményt nem talált megállapíthatónak. Az a körülmény, hogy az önkormányzati képviselőtestületi ülésen napirenden kívül a felperes állattartó tevékenysége kritika tárgyává vált, az alperes terhére semmiképp nem tudható be, mint ahogy **K J, V Z és C L** felperes által sérelmezett cselekményei, nyilatkozatai sem.

A perben lefolytatott tanúbizonyítás eredményeként nem volt tényként megállapítható, hogy az állatkínzás gyanúja miatt folytatott nyomozás ténye a felperes tágabb környezetében ismertté vált volna, a jóhírnevet sértőnek állított közlés ismeretének hiánya pedig önmagában kizárja, hogy a közlés a felperes társadalmi megítélését befolyásolhassa. Mivel az alperesi magatartás jogellenességének hiányában az alperes kártérítési felelőssége fel sem merülhetett, az elsőfokú bíróság a felperes által előadott hátrányok, károk bekövetkezésének, a vagyoni és nem vagyoni kártérítés összecszerűségének vizsgálatát mellőzte.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett, melyben kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, keresetének teljesítését. Másodlagosan utalt arra, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítása indokolt.

Fellebbezését arra alapította, hogy az első fokon eljáró bíróság nem értékelte kellő körültekintéssel a rendelkezésre álló tényeket és bizonyítékokat, az eljárás során meghallgatott tanúk vallomását, így helytelen jogi álláspontra jutott. Megítélése szerint az alperes azzal, hogy bűncselekmény elkövetésével vádolta meg és közben a valóságot nem teljes körűen tárta fel, megsértette a személyhez fűződő jogait. Az alperes valóságtól eltérő és hiányos tényközlései az állattartási tevékenységét hamis színben tüntették fel, ezért azok jogsértőek voltak, és mint ilyenek, a jóhírnevét és becsületét sértették. Az elsőfokú eljárás során dr. **N Gy**, **N S** és **K J** tanúvallomásával bizonyította, hogy a személyét hátrányosan érintette a büntető eljárás megindítása, barátai és üzlettársai elfordultak tőle, Nen pedig úgy ismerték, mint állatkínzót.

Fellebbezésében kiemelte, hogy a 2012. augusztus 7. napján készült jelentésben foglaltak szerint az állatkínzás ténye egyértelműen megállapítható. Ez a jelentés utal dr. **K Zs** járási főállatorvosnak arra a kijelentésére, hogy az állatok aktuális állapota 3-4 hónap alatt alakulhatott ki. Ezzel az alperes a tényeket szándékosan elferdítette, holott hivatalos tudomással bírt arról, hogy a feljelentést megelőző egy-másfél hónapban dr. **H L** hatósági állatorvos az állatállományt rendben találta, és az Anyatehéntartás támogatása elnevezésű támogatási kérelmet aláírásával látta el. Az alperes évek óta ismerte és tisztában volt az állattartási tevékenység minden egyes részletével, ezért még inkább indokolatlan volt a büntető eljárás megindítása.

Azt is hangsúlyozta fellebbezésében, hogy az állomány folyamatos felügyelet alatt állt. A per során fényképfelvételekkel bizonyította, hogy az állatai jó kondícióban voltak. **J A** gondozó elmondta a hatósági állatorvosnak, hogy naponta ellenőrzi a területet, az önitató az előző napon még működött, a gondozási naplóban egyetlen egyszer sem tüntette fel, hogy az állatok tartásával bármilyen probléma lenne. Az önitató meghibásodása nem írható a terhére, amint a meghibásodás a tudomására jutott, vizet hordatott a területre. A hatósági állatorvosok nem voltak tisztában az adott fajta fizikai adottságaival, azzal, hogy az állatok a szoptatás miatt voltak lesoványodva. Az alperes őt valótlanul olyan színben tüntette fel, mint aki éheztetni az állatait, nem eteti és nem itatja a nyári kánikulában őket. Kiemelte dr. **K Zs** tanúvallomásából azokat a részleteket, melyek szerint a tanú azért tett a vízellátás hiánya miatt feljelentést, mert ő nem mutatott együttműködési szándékot. Dr. **R J** is utalt a tanúvallomásában arra, hogy a közreműködési készség hiánya vezetett az állatkínzás miatti feljelentéshez. A felperes álláspontja szerint a hatósági állatorvosok hatáskörüket túllépték, és megsértették az egyenlő bánásmódhoz való jogát is, mert esetében nem úgy jártak el, mint más gazdánál, holott az ő állományában elhullás nem volt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés aseptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást túlnyomó részben helyesen állapította meg, azt azonban a másodfokú bíróság a perbeli nyomozás alapjául szolgáló bejelentés, illetve feljelentés kiegészítés indokoltságának egyértelmű megítélhetősége érdekében az alábbiak szerint egészíti ki:

A felperes a nyári időszakban az állományában lévő harminc felnőtt állat itatásához egy darab önitatót biztosított, ami azonban ilyen számú állat megfelelő ellátásához nem volt elegendő. A megbízott állatgondozó a vízellátás elégtelenségét és a takarmányozáshoz rendelkezésre álló széna rossz minőségét a felperesnek több alkalommal jelezte, a felperes azonban intézkedést nem tett. 2012. augusztus 6. napja körüli időpontban az önitató elromlott, így az állatok a nagy meleg ellenére inni egyáltalán nem tudtak. 2012. augusztus 7. napján, az alperes által elvégzett hatósági ellenőrzés alkalmával a szürkemarhák kiszáradt állapotban és ennek folytán rossz kondícióban voltak, vízzel

való ellátásuk azonnali intézkedést igényelt. Miután az állatok megfelelő mennyiségű vízhez jutottak, a 2012. augusztus 10. napján tapasztaltak szerint állapotuk rendeződött.

Az alperes főállatorvosa, dr. **K Zs** a helyszínre hívott rendőröknek kihallgatása során az alábbiakat mondta el:

Az állatok igen rossz kondícióban vannak. A gémeskút tövében egy darab önitató van elhelyezve, amiben víz nem volt és a kút is ki volt száradva. Friss élelem nem volt kirakva, csak rossz minőségű tavalyi széna, a legelő legeltetésre nem alkalmas. Az állatállomány 30%-a erősen le van soványodva, a többi közepesen táplált. A területen több helyen tapasztaltunk drótot, madzagot, amit ha lenyelnek az állatok, elpusztulnak. A tartási körülményekre és a napok óta tartó hőségre (36-40 Celsius fok) az állatkínzás ténye egyértelműen megállapítható.

A felperes az állattartással összefüggésben keletkező veszélyes hulladék szabályszerű kezelését nem tudta igazolni.

Az állatok tartási körülményeire és kondíciójuk jellemzőire, valamint az állati hulladék kezelésére vonatkozó ítéleti ténymegállapításokat az alábbi bizonyítékok támasztják alá:

A 2012. augusztus 7. napján 13,20 és 13,45 óra közötti időben megtartott rendőrségi helyszíni szemle jegyzőkönyvében rögzítették, hogy a marhakarámtól 100 méterre egy kiszáradt gémeskút található, a karám előtti itató üres, a gémeskútnál lévő szivattyú a vízszintet nem éri el és a kirakott önitató méreténél fogva 37 darab marha itatására alkalmatlan, a területen vizet nem találni. A karám mellett a bálázóban régebbi, illetve frissebb szénabálák.

K J mezőőr tanúkénti kihallgatásakor azt vallotta, hogy lesoványodott állatokat találtak, nem volt ivóvíz és rossz minőségű volt a takarmány.

A három nappal későbbi ellenőrzés során az állatokat kielégítő állapotban találó dr. **H L** hatósági állatorvos a tárgyaláson történt kihallgatásakor (17.P.20.472/2014/16.számú jegyzőkönyv) elmondta, hogy látta a 2012. augusztus 7. napján készült fotókat is, és azok, valamint az általa tapasztaltak összevetése alapján az állomány kondíciójában nagy különbség mutatkozik. A nagyarányú kondíciójavulás oka álláspontja szerint az lehetett, hogy az állatok vízhez jutottak. Már a nyomozás során is elmondta, ha az előző hatósági ellenőrzéskor a marhák egy-másfél napig szomjaztak - amit a tulajdonos elismert -, akkor faruk tűnhetett soványabbnak. A tárgyaláson pedig arra is kitért, hogy ott, ahol a bordák is látszanak, az már nem indokolható a szoptatással.

A ... Egyesületének 2012. augusztus 13. napján kelt szakmai nyilatkozata rögzíti, hogy az önitató nem működik, az itatás csak vályúnál, lajtos kocsival biztosított. A terület legeltethetősége az időjárási viszonyok miatt megszűnt.

Az állatállományt ellátó **J A** két ízben is tanúvallomást tett. Első alkalommal 2012. augusztus 7. napján, amikor elmondta, hogy a felperesnek többször is jelezte a víz- és az ételproblémákat, de nem kapott anyagi támogatást. Majd 2013. március 8-án úgy nyilatkozott, hogy 2012 nyara nagyon aszályos volt, teljesen kiégett a legelő, a felperes utasítására 2011-es szénát hordott ki, azt azonban az állatok nem ették meg, mert erősen penészes volt. Annak a felperesi fellebbezésben hangsúlyozott körülménynek, hogy **J A** a gondozási naplóban problémát nem tüntetett fel, semminemű bizonyító ereje nincs abban a vonatkozásban, hogy a hiányosságok ténylegesen fennálltak-e vagy sem.

A nyomozati eljárás során beszerzett szakértői vélemény szerint szoptatási időszakban takarmánykiegészítés szükséges, de a széna minősége nem volt megfelelő. Az egy darab szivattyús szelepes kút az állatok vízigényét nem elégítette ki. A szakértő 2013. március 30. napján az állatok kondícióját és a tartási körülményeket megfelelően minősítette, de azt is rögzítette, hogy a fényképeken több gyenge kondícióban lévő állat látható.

K J tanúvallomása szerint egy alkalommal látott elhullott állatot a felperes területén. Dr. **T Zs** tanú azt vallotta, hogy 2010 februárjában volt elhullás, a mintavételt dr. **H L** végezte. Dr. **H L** megerősítette az elhullást, de cáfolta a mintavétel tényét. Dr. **H L** azt is elmondta, hogy több alkalommal volt házi vágás, amelynek egyes melléktermékei veszélyes hulladéknak minősülnek, a hulladék elszállítására vonatkozó okiratot azonban nem látott, szállítólevelet és számlát ugyancsak nem. A felperes a házi vágáskor keletkező veszélyes hulladék átvételi jegyeket az alperes felhívására nem mutatta be.

A tényállás fentiek alapján történt kiegészítése az elsőfokú bíróságnak a megállapított tényekből levont érdemi következtetése helyességét nem befolyásolta, az elsőfokú bíróság döntésével a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett.

A felperes fellebbezésében arra tekintettel kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, hogy az alperes az állatkínzás vétségének, illetve a hulladékgazdálkodás rendje megsértése büntettének gyanúja miatt tett feljelentésében személyiségi jogait, kifejezetten az 1959. évi Ptk.78.§-ában védett jó hírnévhez fűződő személyiségi jogát megsértette, amikor a feljelentésben valótlan tényeket állított, a valóságot hamis színben tüntette fel, illetve egyes tényeket elhallgatott.

Az első fokú bíróság helytállóan hivatkozott arra, hogy a bírói gyakorlat szerint valamely hatóság előtti eljárás kezdeményezése önmagában személyiségvédelmi per megindítására nem ad alapot, személyiségvédelmet nem alapoz meg annak javára, aki félként az eljárás alanya. A megindult eljárás keretében dönthető el ugyanis az érvényesített jog alapossága vagy alaptalansága (BDT2006.1429.). A bírói gyakorlat abban is következetes, hogy még a büntető feljelentés megtétele sem valósítja meg önmagában a személyiségi jog sérelmét, és még akkor sem szolgál kártérítési felelősség alapjául, ha a feljelentő egy konkrét személyt gyanúsított bűncselekmény elkövetésével, a büntető eljárás pedig nem vezetett a megnevezett személy bűnösségének megállapításához. A személyhez fűződő jogsérelem kimondására akkor kerülhet sor, ha a feljelentés (bejelentés) indokolatlanul sértő, lejárató és rágalmozó kijelentéseket, valótlan tényállítást tartalmaz, illetve az ésszerű gondolkodásnak nem megfelelő önkényes és valótlan értékítéletet fogalmaz meg (BH2009.214.).

A felperes állattartási tevékenységét az élelmiszerláncról és hatósági felügyeletéről szóló 2008. évi XLVI. törvény (Éltv.) 6. § (2) bekezdése szerint volt köteles folytatni, mely szerint az állatok tartása nem veszélyeztetheti az emberek és állatok egészségét, jólétét, nem károsíthatja a környezetet. Az alperesi élelmiszerlánc-felügyeleti szerv állat-egészségügyi feladatkörébe tartozik egyebek mellett az Éltv. 34.§ (2) bekezdése b) és f) pontja szerint az állati eredetű melléktermék kezelésének, a járványügyi szempontból szigorúbb eljárást igénylő állati eredetű melléktermék, anyag, eszköz ártalmatlanná tételének, valamint az állatok tenyésztése állat-egészségügyi körülményeinek ellenőrzése is.

A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 171. § (2) bekezdése értelmében a hivatalos személy köteles a hatáskörében tudomására jutott bűncselekményt - ha az elkövető ismert, annak megjelölésével - feljelenteni.

A Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (Btk.) 266/B.§ (1) bekezdés *a*) pontja szerinti állatkínzást az követi el, aki gerinces állatot indokolatlanul oly módon bántalmaz vagy gerinces állattal szemben olyan bánásmódot alkalmaz, amely alkalmas arra, hogy annak maradandó egészségkárosodását vagy pusztulását okozza.

Dr. **K Zs** járási főállatorvos 2012. augusztus 7. napján tett bejelentésében az ügy szempontjából releváns tényeket a valóságnak megfelelően adta elő. E körülményekre és a tanúvallomások alapján is igazolt nagy meglepetéssel önkényes következtetésnek nem tekinthető, hogy úgy ítélte meg, mindez alapos lehet az állatkínzás megállapítására, és azáltal, hogy ezért hivatali minőségében a nyomozóhatósághoz bejelentést tett, a felperes jó hírnévhez fűződő személyiségi jogát nem sértette meg, feladatkörében eljárva törvényi kötelezettségének tett eleget. Ennek folytán az alperes felelősségének megítélését nem befolyásolhatta az a körülmény, hogy a felperes környezetében az eljárás megindulása ismertté vált-e, és ha igen, milyen körben.

Az a körülmény, hogy az alperesi főállatorvosok a felperes értesítését követően részéről az együttműködési készség hiányát tapasztalták és hivatkozásuk szerint ez is hozzájárult a felperessel szembeni eljárás megindításához, a fellebbezésben foglaltakkal szemben nem a felperesre nézve sérelmes megkülönböztetést támasztja alá, hanem okszerű adalékként szolgálhat az állatok veszélyeztetettségének megítéléséhez. Amennyiben a felperes reakciója során az állatokkal szembeni felelősségérzet megnyilvánulásaként az ellátottságuk hiányosságainak következményei miatti aggodalom és a közreműködőkészség kifejeződött volna, a hatósági állatorvosok meggyőződhetek volna arról, hogy a felperes maga is a kialakult helyzet megoldására törekszik; míg az elzárkózó, a probléma jelzését indokolatlan kritikaként kezelő hozzáállás az állatok elhanyagolásának veszélyét erősítette. Az eljárás során nem merült fel arra vonatkozó adat, hogy az alperest bármikor a felperes tevékenysége ellehetetlenítésének szándéka vezette volna; a hatóság jogszabály által előírt feladatkörébe tartozó ellenőrzés elrendelése ilyenek különösen nem tekinthető.

A Btk. 281/A.§ (1) bekezdés *a*) pontja szerinti hulladékgazdálkodás rendjének megsértése büntetett az követi el, aki arra a célra hatóság által nem engedélyezett helyen hulladékot helyez el.

Az alperes 2012. október 18. napján azért tett feljelentést a hulladékgazdálkodás rendjének megsértése miatt a felperessel szemben, mert úgy ítélte meg, hogy a felperes az elhullások egy részét házi vágásnak próbálja feltüntetni, az állati hullák és a házi vágások során keletkező hulladék szabályos megsemmisítését igazoló okirattal nem rendelkezik.

A feljelentés kiegészítésében foglalt tények a valóságnak megfelelnek, amit a tanúvallomások mellett alátámaszt az is, hogy a nyomozás során az állati melléktermékek és az elhullott állatok tetemének elhelyezésével kapcsolatos kérdésekre a felperes nem válaszolt, minthogy arra a kérdésre is megtagadta a választ, hogy a szükséges igazolásokkal rendelkezik-e. A nyomozás megszüntetésére is azért került sor, mert a veszélyes anyagok elszállítására és befogadására engedéllyel rendelkező helyi céggel bizonyítottan nem állt szerződéses kapcsolatban. Miután pedig a veszélyes anyagok elszállítására vonatkozó szerződését a nyomozó hatóság felhívása ellenére nem csatolta, az nem volt megállapítható, hogy a hasonló tevékenységet ellátó mintegy 700 hazai vállalkozás közül bármelyikkel szerződéses kapcsolatban állt-e. A valós tények alapján

megfogalmazott gyanúval és a hulladékgazdálkodás rendjének megsértése miatt tett feljelentéssel tehát az alperes a felperes jó hírnevét ugyancsak nem sértette meg.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Pp.239.§-a folytán alkalmazandó Pp.78.§ (1) bekezdése alapján a sikertelenül fellebbező felperest kötelezte az alperes jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú költségének viselésére. Ennek összegét a Pp. 67.§ (2) bekezdése alapján irányadó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdése *a)* pontja és (5) bekezdése alapján, valamint 3.§ (6) bekezdése alapján a kifejtett munkával arányban állapította meg.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74.§ (3) bekezdése folytán alkalmazandó, a költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdésére figyelemmel a másodfokú bíróság ugyancsak a felperest kötelezte.

Pécs, 2017. március 9.

. Kutasi Tünde s.k. a tanács elnöke, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. előadó bíró, Dr. Vogycska Petra s.k. bíró